

WŁADYSŁAW PIOTR MACKIEWICZ, ps. "Pobóg"

1914

Urodzony 5 grudnia 1914 w Monastyrsku /Syberia/ ^{u rodziców} jako syn Antoniego i Eleonory z Zabickich. W 1933 kończy gimnazjum humanistyczne im. Tadeusza Kościuszki w Łucku i wstępuje na Wydział Prawa Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie. Studia kończy w 1938 i w lutym 1939 rozpoczyna pracę w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie. W 1936 kończy Szkołę Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu i skierowany do dalszej służby wojskowej do 23 Pułku Ułanów Grodzieńskich. ^{u Pastewich} 1 stycznia 1938 mianowany podporucznikiem rezerwy kawalerii. Czerwiec 1939 - zawiera związek małżeński z Reginą Sierant.

W czasie okupacji praca fizyczna na kolei, i fabryce papieru k. Wilna. W grudniu 1940 wstępuje do ZWZ. W 1943 aresztowany przez Niemców i osadzony na 1 miesiąc w więzieniu na Łukiszkach, a następnie wywieziony do Rzeszy na roboty do Fabryki Silników Lotniczych "Junkers" pod Szczecinem. Stąd udana ucieczka jesienią 1943 i powrót w rodzinne strony, gdzie dalsze życie na stopie nielegalnej. "Kedyw" i 6 Brygada Partyzancka, dowodzona przez mjra Franciszka Koprowskiego "Konara". W Brygadzie pełni funkcję dowódcy 2 plutonu ^W 2 kompanii. Bierze udział w akcjach bojowych Brygady. 7 maja 1944 ranny [→] pod Koniawą w walce z jednostkami litewskimi gen. Plechavičiusa. Awansuje do stopnia porucznika.

Bierze udział [→] w operacji "Ostra Brama". 17 lipca rozbrojony przez jednostki sowieckie i osadzony w więzieniu na Łukiszkach i wywieziony do obozu internowanych pod Riazaniem. 9 grudnia 1947 powraca do kraju.

Podejmuje pracę w Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego. Mianowany kierownikiem wydziału organizacyjno-prawnego. Następnie pracuje w Przedsiębiorstwie Poszukiwań Geofizycznych. Po powstaniu Ośrodka Badawczego Techniki Geologicznej z jego ramienia przez 3 lata pełni funkcję zastępcy kierownika Polskiej Ekspedycji Geologicznej w Mongolii. Jest współorganizatorem Zakładu Badań Specjalistycznych i pierwszym kierownikiem Wydziału Wierceń Diamentowych, pozostając na tym stanowisku aż do przejścia na emeryturę w 1980.

